

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 4430/14

לפני :
כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערערים :
1. חדשות 10 בע"מ (תוכנית מקור)
2. רביב דרוקר

נ ג ד

המשיבים :
1. פלונית
2. פלוני
3. פלוני
4. פלוני
5. מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לנוער מיום 12.06.2014 בתפ"ח
10001/07

תאריך הישיבה : כ"ו בתמוז התשע"ה (13.07.2015)

בשם המערערים : עו"ד פז מוזר
בשם המשיבה 1 : עו"ד רוני אלוני סדובניק
בשם המשיב 2 : אין התייצבות
בשם המשיבים 3-4 : עו"ד עאטף פרחאת
בשם המשיבה 5 : עו"ד עדי שגב

פסק-דין

השופטת א' חיות:

איסור פרסום

1. ביום 12.5.2014 הגישו המערערים, חדשות 10 בע"מ והעיתונאי רביב דרוקר, בקשה לבית המשפט המחוזי לפי סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) ובה עתרו להתרת פרסום קלטת-שמע (להלן: הקלטת או קלטת השמע) בה מתועדת הקירתה של מתלוננת בעבירות מין (להלן: המשיבה 1) בהליך פלילי שהתקיים בבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער. באותו הליך הורשעו בסופו של יום שלושה קטינים (להלן: המשיבים 2-4) בביצוע עבירות של מעשה מגונה בכוח ותקיפה הגורמת חבלה של ממש במשיבה 1 ונגזרו עליהם, בין היתר, תקופות מאסר של בין 15 ל-24 חודשים (להלן: ההליך הפלילי). ערעורים שהגישו המשיבים והמדינה על גזר הדין נדחו על-ידי בית משפט זה בע"פ 987/10 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.2010).

המערערים עתרו לפרסום הקלטת על מנת שניתן יהיה לשדרה בטלוויזיה בתכנית תחקירים שתעסוק בנושא גבולות ה'מותר' וה'אסור' בחקירות של נפגעות בעבירות מין. בבקשתם ציינו המערערים כי הקלטת תשודר מבלי לחשוף פרטים מזהים של מי מן המעורבים בפרשה. המשיבה 1 הסכימה לבקשה ובעת הדיון בה בפני בית המשפט המחוזי לא התנגדו לה גם המשיבים 2-4 אשר יוצגו באותו שלב על ידי הסנגור שייצג אותם בהליך הפלילי. המדינה לעומת זאת התנגדה לבקשה וטענה כי הפרסום המבוקש עלול להרתיע מתלוננות פוטנציאליות מהגשת תלונה במשטרה וממתן עדות בבית המשפט. עם זאת, סברה המדינה כי ניתן להתיר את פרסומו של הפרוטוקול הכתוב שתומלל על פי הקלטת, נוכח הסכמתה של המתלוננת לפרסום.

2. בית המשפט המחוזי (כב' השופטים צ' סגל, מ' דרורי ו-י' נועם) דחה את בקשת המערערים פה אחד ובהחלטתו מיום 12.6.2014 קבע כי במקרה דנן נסוג עקרון פומביות הדיון מפני הוראות חוק קונקרטיות המורות על קיום הדיון בדלתיים סגורות - סעיף 9 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 (להלן: חוק הנוער), וסעיפים 68(ב)(5), 68(ב)(3) ו-68(ב)(7) לחוק בתי המשפט. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין כי ניתן אמנם להסיר את צו איסור

איסור פרסום

הפרסום החל על הקלטת מכוח סגירת הדלתיים ולאפשר את פרסומה, אך בענייננו קבע כי אין מקום לעשות כן משום שפרסום כזה עלול להרתיע נפגעי ונפגעות עבירות מין מלהתלונן ולהעיד. בית המשפט המחוזי הפנה בהקשר זה לפסק הדין שניתן בע"פ 10733/08 גולדבלט נ' מדינת ישראל (17.2.2011) (להלן: עניין גולדבלט), בו נדונה סוגיה דומה וציין כי הסכמת המשיבה 1 לפרסום הקלטת אף היא אינה מטה את הכף אל עבר התרת הפרסום, בהדגישו כי הטעם שהציגו המערערים לפרסום הקלטת אינו גובר על האינטרסים העומדים ביסוד איסור הפרסום החל על ההליך. כמו כן אסר בית המשפט את פרסום הפרוטוקול הכתוב של הדיון, מעבר לקטעי הפרוטוקול שכבר פורסמו קודם לכן במסגרת חוות דעת של נציב תלונות הציבור על שופטים מיום 19.8.2013 שניתנה בעניין זה.

3. על החלטתו של בית המשפט המחוזי הגישו המערערים את ההליך שבכותרת כערעור פלילי. בהחלטתו מיום 24.6.2014, הורה בית משפט זה (השופט נ' הנדל) לצדדים להתייחס לבסיס המשפטי או החקיקתי לסיווג ההליך כערעור פלילי והצדדים הגישו כתבי טענות בעניין זה מהם עלתה הסכמה כי למערערים נתונה זכות ערעור על ההחלטה. בעקבות כך הורה בית המשפט ביום 28.7.2014 כי התיק יועבר לדיון בפני מותב כערעור פלילי, מבלי להביע עמדה באשר לסיווגו הראוי של ההליך.

טענות הצדדים

4. המערערים טוענים כי בפרסום הקלטת בלא זיהוי שמות המעורבים יש אינטרס ציבורי ממשי הנוגע לקידום השיח הנוגע לחקירת מתלוננות בעבירות מין. המערערים מנמקים את בקשתם לפרסום קלטת השמע, להבדיל מן הפרוטוקול הכתוב, בכך שמדיום זה מאפשר להבין באופן מיטבי את הלוך הרוח ששרר באולם, לשמוע את טון הדיבור של הסנגור ולעמוד על יחסו כלפי המשיבה 1 שהיה מזלזל, לטענתם. אשר לטענה כי פרסום הקלטת ירתיע מתלוננות פוטנציאליות טוענים המערערים כי אין ממש בחשש זה והם מציינים כי בזמן שידור הקלטת יובהר כי פרסומה נעשה בהסכמת המתלוננת. עוד טוענים המערערים כי אין ממש בטענה כי

איסור פרסום

הפרסום פוגע בצנעת הפרט, מן הטעם שאף אחד מן הגורמים המעורבים לא מזוהה בקלטת וכן מן הטעם שהמשיבה 1 אשר קולה נשמע בהקלטה מסכימה לפרסום.

5. המשיבה 1 עותרת אף היא לקבלת הערעור. לטענתה, לכל אורך ההליך הפלילי ובפרט בעת מתן העדות נהג בה הסנגור בצורה פוגענית ומאיימת והדבר היווה עבורה "אונס שני". עוד טוענת המשיבה 1 כי הסנגור הטריד והכפיש אותה לא רק במהלך הדיון בבית המשפט אלא גם לאחר סיום ההליכים בפרשה, בין היתר, על-ידי חשיפת פרטים מן החקירה הנגדית בראיון תקשורתי ובמצב דברים זה, כך טוענת המשיבה 1, נוצר אבסורד שכן למרות שהסנגור הפר את איסור הפרסום החל על ההליך שהתנהל בבית המשפט המחוזי והשמיץ אותה, היא אינה יכולה להפריך את טענותיו משום שהחלקים המוכיחים את התנהגותו הפוגענית עדיין אסורים בפרסום. לבסוף טוענת המשיבה 1 כי המדינה לא הביאה כל טעם לאבחנה בין פרסום הפרוטוקול הכתוב שלפרסומו היא מסכימה ובין פרסום קלטת השמע לו היא מתנגדת.

6. המדינה מצידה סומכת ידיה על החלטתו של בית המשפט המחוזי והיא שבה וטוענת כי פרסום הקלטת ירתיע מתלוננים פוטנציאליים מלהתלונן וכן ירתיע מתלוננים שכבר הגישו תלונה מלמסור עדות מלאה ומפורטת בפני בית המשפט. חשש נוסף אותו מעלה המדינה בטיעוניה הוא שבעקבות הפרסום תזוהה המשיבה 1 בציבור. מכלול השיקולים הללו, כך נטען, מוליך אל המסקנה כי אין מקום להתיר את פרסום הקלטת, וזאת למרות שהמשיבה 1 מסכימה לכך. עם זאת, סבורה המדינה כי איזון ראוי בין השיקולים האמורים מצדיק את פרסום הפרוטוקול הכתוב של הדיון ואף זאת בתנאי שבזמן שידורו על-ידי המערערים יובהר כי הדבר נעשה בהסכמתה של המתלוננת. המדינה מנמקת את האבחנה בין פרסום הפרוטוקול הכתוב לפרסום קלטת השמע בכך שבקלטת ניתן לשמוע את הלוח הרוח ששרר באולם ואת טון הדיבור של הסנגור, ובניגוד למערערים היא סבורה כי הדבר עלול להרתיע מתלוננות ובייחוד קטינות מלהתלונן או להעיד. המדינה מוסיפה וטוענת בהקשר זה כי פרסום הסכמת המתלוננת לשידור הקלטת אינו מפיג

איסור פרסום

את החשש מהרתעת מתלוננים שאינם בקיאים בהכרח ברזי ההליך המשפטי ובנסיבות מתן ההסכמה.

7. אשר למשיבים 4-2. כפי שצויין בבית המשפט המחוזי, לא הביעו משיבים אלה התנגדות לבקשה נושא הערעור. ואולם, בשלב הערעור שבפנינו לא הצליחו המדינה או הסנגור שייצג את המשיבים 4-2 בבית המשפט המחוזי, ליצור עמם קשר כדי לקבל את עמדתם העדכנית בנושא, למרות מאמץ לא מבוטל שהושקע בכך. בנסיבות אלה הודיע הסנגור כי לא יוכל להמשיך לייצג את המשיבים 4-2 בערעור זנן ובעקבות כך מונה עו"ד פרחאת מטעם הסנגוריה הציבורית לייצגם בערעור. בדיון מיום 13.7.2015 הודיע עו"ד פרחאת כי לא עלה בידו ליצור קשר עם המשיב 2 ולכן עמדתו בסוגיה אינה ידועה לו. אשר למשיבים 4-3, ציין עו"ד פרחאת כי עלה בידו להיפגש רק עם המשיב 3 וכי הוא הביע התנגדות לפרסום. בהחלטה שניתנה על ידנו באותו היום קבענו כי נקודת המוצא של הדיון בערעור תהא כי המשיבים 4-2 מתנגדים לפרסום המבוקש על-ידי המערערים וכי על עו"ד פרחאת להגיש הודעה מעדכנת בכתב לעניין זה לאחר שייפגש עם המשיבים 4-3. ביום 28.7.2015 הגיש עו"ד פרחאת הודעה מעדכנת בה נאמר כי עדיין לא עלה בידו להיפגש עם המשיב 4, אך זה מסר למשיב 3 כי הוא מתנגד לבקשה. בכל הנוגע למשיב 3 ציין עו"ד פרחאת בהודעתו כי המשיב 3 תומך בנימוקיה של המדינה לדחיית הבקשה והוא מוסיף וטוען כי שילם את חובו לחברה זה מכבר וריצה את עונש המאסר שנגזר עליו ועל כן יש לו זכות שלא להיות מוטרד בעניין זה פעם נוספת.

8. למען הסדר הטוב, יצוין כי בדיון מיום 13.7.2015 הוצעה לצדדים פשרה לפיה תבוטל החלטתו של בית המשפט המחוזי ויותר פרסום קלטת השמע בליווי כתובית שתוקרן במהלך השידור בכל פעם שתושמע הקלטת, ובה יצוין כי הפרסום נעשה בהסכמתה של המשיבה 1. המערערים הסכימו להצעת הפשרה אך המדינה התנגדה ומשכך יש צורך להכריע בהליך.

איסור פרסום

דיון והכרעה

9. בטרם נידרש לשאלה האם יש להתיר את פרסום קלטת השמע על ידי המערערים, ראיתי להתייחס בקצרה לסוגיית זכות הערעור בנסיבות המקרה דנן.

כאמור, התנהל ההליך הפלילי נושא ערעור זה בדלתיים סגורות בהתאם להוראות סעיף 9 לחוק הנוער. הוראות אלה נועדו, בין היתר, להגנה על שלומם של נאשמים, דוגמת המשיבים 2-4 שהיו קטינים בשעת ביצוע העבירות אשר בגינן הועמדו לדין וכן על מנת לאפשר להם לשקם את חייהם בעתיד מבלי שמעשיהם אלה יעמדו להם לרועץ (ראו: בש"פ 10566/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 6 (11.01.2009)). בהחלטתו נושא ערעור זה, הוסיף בית המשפט המחוזי וציין כי סגירת הדלתיים בהליך הפלילי נדרשה גם על פי סעיף 68 לחוק בתי המשפט לשם הגנה על עניינה של המשיבה 1 כמתלוננת בעבירת מין. המערערים נדרשו, אפוא, לרשות מבית המשפט המחוזי, על מנת לפרסם את קלטת השמע וזאת על פי הוראת סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט הקובעת כי:

לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בבית משפט בדלתיים סגורות אלא ברשות בית המשפט.

10. משנדחתה הבקשה שהגישו המערערים כאמור, הוגש על ידם הערעור הפלילי דנן. עם הגשתו הועלתה ביוזמת בית המשפט הסוגיה הנוגעת לסיווג ההליך (החלטת השופט נ' הנדל מיום 24.6.2014), אך נוכח הסכמת המדינה לכך שנתונה למערערים זכות ערעור לא ראה בית המשפט צורך להכריע בסוגיה זו לגופה והערעור הועבר לדיון בפני הרכב כערעור פלילי (החלטת הש' הנדל מיום 28.7.2014).

האם אומנם נתונה למערערים זכות ערעור והאם מדובר בערעור פלילי

שיש לדון בו בשלושה?

איסור פרסום

בעבר, לא הייתה הוראת חוק הקובעת זכות ערעור על החלטה לדחות או לקבל בקשה לפי סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט, אך הפסיקה קבעה כי החלטה כזו תהא נתונה לערעור בזכות (בש"פ 6878/98 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' מדינת ישראל (12.1.1999); בש"פ 8773/09 ידיעות אחרונות בע"מ נ' מדינת ישראל, פס' 6 (27.1.2010)). בשנת 2012 תוקן חוק בתי המשפט (תיקון 69) והוסדרה, בין היתר, שאלת הערעור על החלטה של בית המשפט לפי סעיף 70(א). עתה קובע לעניין זה סעיף 70ד(א) כי:

ההחלטות המפורטות להלן ניתנו לערעור בתוך שבעה ימים, ובית המשפט שלערעור ידון בערעור בדן יחיד:

(1) איסור פרסום לפי סעיף 70(ד), (ה) או (ה1);

(2) התרת פרסום לפי סעיף 70(א), (ב) סיפה, (ג) או (ד1)(2)(א) או התרת צילום לפי סעיף 70(ב) רישה;

(3) ביטול איסור פרסום לפי סעיף 70ג.

[ההדגשות הוספו].

בענייננו, כאמור, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה שהגישו המערערים להתרת פרסום הקלטת ובמילים אחרות קבע כי איסור הפרסום עומד בעינו ולכאורה אין נתונה למערערים זכות ערעור על ההחלטה, שכן לפי לשון סעיף 70ד(א)(2) הנ"ל נתונה זכות ערעור רק על החלטות שעניינן "התרת פרסום לפי סעיף 70(א)". אלא שמסקנה זו מוקשית היא ואני סבורה כי את הביטוי "התרת פרסום" בסעיף 70ד(א)(2) יש לפרש פרשנות תכליתית לפיה זכות ערעור נתונה לבעל דין בכל מקום שבו התקבלה החלטה לפי סעיף 70(א) לעניין התרת פרסום, גם כאשר הבקשה נדחתה ואיסור הפרסום נותר על כנו. פרשנות זו עולה בקנה אחד עם פסיקתו רבת השנים של בית משפט זה, המדינה תומכת בה אף היא ומכל מקום, לא מצאתי טעם מבורר המצדיק הבחנה לעניין זכות הערעור בין החלטה המתירה פרסום להחלטה הדוחה בקשה לפרסום. לא למותר לציין עם זאת כי נוכח הוראת סעיף 70ד(א) הנ"ל ניתן היה לדון בערעור זה בדן יחיד.

איסור פרסום

משקבעתי כי נתונה למערערים זכות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי יש לבחון עתה לגופן את הטענות שהועלו בערעור.

האם יש להתיר את פרסומה של קלטת השמע?

11. נקודת המוצא להכרעה בענייננו היא העיקרון הקובע כי דיון משפטי יתנהל על דרך הכלל בפומבי (ראו, למשל: סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה וסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט). עיקרון פומביות הדיון מאפשר לכל אזרח להיחשף לנעשה באולם בית המשפט, ובכלל זה לזהות השופט היושב בדין, לזהות בעלי הדין, למהות העניין העומד לדיון ולטיב ההכרעה השיפוטית (ראו, למשל: בש"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל, פס' 4 (18.7.2005); בש"פ 5153/04 פלוני נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פס' 6 (20.6.2004), והשוו: בג"ץ 4841/04 מחג'אנה נ' בית המשפט המחוזי בחיפה (24.6.2004)). בעניין גולדבלט עמד בית המשפט מפי חברי השופט ע' פוגלמן על חשיבותו הרבה של עיקרון זה ועל תרומתו לאמון הציבור במערכת המשפט:

"הפומביות משרתת את המתדיינים והשופטים, את גורמי החקירה וכן את הציבור כולו. היא מגשימה ערכים של חופש הביטוי ושל זכות הציבור לדעת, המאפשרים דיון ציבורי בנושאים בעלי חשיבות. היא מבטיחה שהצדק לא רק ייעשה, אלא גם יראה. היא יוצרת שקיפות המקדמת ביקורת ציבורית על הילוכם של בתי המשפט, ועל זה של אישי ציבור המתדיינים בהם. כן היא מקדמת חינוך משפטי, וחושפת את הציבור - משפטנים ואלה שאינם - לפסיקות והלכות היוצאות מתחת ידי בית המשפט" (פס' 153).

אלא שעקרון פומביות הדיון כעקרון רבים אחרים איננו מוחלט ולעיתים עליו לסגת מפני זכויות ואינטרסים נוגדים (ראו, למשל: עניין גולדבלט, פס' 155; רע"א 3614/97 אבי יצחק נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פ"ד נג(1) 26, 51 (1998); רע"פ 1058/12 חליפה נ' מדינת ישראל, פס' ה' (19.2.2012)). בענייננו

איסור פרסום

נסוג עיקרון זה מפני הוראת סעיף 9 לחוק הנוער המורה, כאמור, על דיון בדלתיים סגורות בעניינם של נאשמים קטינים מן הטעמים שהוזכרו וכן מפני הוראות סעיף 68 לחוק בתי המשפט המיועד להגן על עניינה של המשיבה 1 כמתלוננת בעבירות מין מפני פגיעה בשמה הטוב, בפרטיותה ובכבודה, כמו גם על עניינן של נפגעות עבירות מין בכלל כדי שלא ירתעו מהגשת תלונות וממתן עדות בבית המשפט (ראו, למשל: רע"פ 5877/99 יאנוס נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(2) 97, 112-119 (2004) (להלן: עניין יאנוס)).

ואולם, כפי שכבר צוין, גם באותם המקרים שבהם נסגרו הדלתיים יש לבית המשפט שיקול דעת להתיר במקרים מתאימים ומתוקף סמכותו על פי סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט פרסום של דברים מן הדיון וכן פרסום של פסק הדין (ראו: ע"א 2800/97 ליפסון נ' גהל, פ"ד נג(3) 714, 719 (1999)). זאת לאחר עריכת איזון ראוי בין עיקרון פומביות הדיון לאינטרסים אחרים המתנגשים עמו ובהתאם לנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. כמו כן רשאי בית המשפט להתנות כל היתר לפרסום כאמור בתנאים שיראו לו מתאימים בנסיבות העניין. על השיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון בהקשר זה, עמד בית משפט זה ברע"א 3007/02 יצחק נ' מחוט, פ"ד נו(6) 592 (2002) בציינו:

"על בית-משפט המתבקש להתיר פרסום הליך שהתנהל בדלתיים סגורות: ראשית, לבחון אם המטרה שלשמה נסגרו הדלתיים עומדת בעינה, ושנית, להפעיל את שיקול-דעתו כך שעקרון פומביות הדיון ייפגע במידה המזערית האפשרית להשגת מטרה זו" (עמ' 600).

בענייננו סבר בית המשפט המחוזי כי האיזון בין השיקולים השונים הצריכים לעניין מצדיק את דחיית הבקשה להתיר את פרסומה של קלטת השמע בהדגישו כי יש ליתן בהקשר זה משקל מכריע לחשש שמא הפרסום ירתיע נפגעות בעבירות מין מלהתלונן במשטרה ומתלוננות מלהעיד בבית המשפט.

בית משפט זה עמד לא אחת על הקשיים הרבים הכרוכים מבחינת נפגעות עבירות מין בהגשת תלונה במשטרה ובמתן עדות בבית משפט, באומרו:

"הקשיים הרבים והלבטים הקשים הכרוכים בהגשת תלונה בעבירות מין, וכן האינטרס הציבורי בדבר הגנה על הציבור מפני עבריינים המבצעים עבירות מעין אלה, מחייבים כי מערכת המשפט, בצד שמירת זכויות הנאשם בהליך המנהל נגדו, תדע גם לפרוש חסותה על קרבנות לעבירות מין הפונות לרשויות האכיפה להתלונן, והעומדות על זוכן העדים חשופות בצריח בסיטואציה קשה ביותר. במסגרת זאת, שומה על בתי המשפט שלדיון, שבהם מתנהלות מרבית החקירות הנגדיות מטעם הסניגורים, לספק למתלוננות את מלוא ההגנה הנדרשת לשם שמירה על כבודן ולשם מניעת "טראומה חוזרת" בעת החקירה, כל זאת תוך שמירה על כללי הדיון וניהול הליך הגון לנאשם" (ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 48 (3.7.2007)).

ועוד ציין בית משפט זה לא אחת ובין היתר בעניין יאנוס, כי לעתים מתן העדות בבית המשפט מדומה על-ידי הנפגעים והנפגעות בעבירות מין ל"אונס שני" (שם, עמ' 118), וכך אכן מתארת המשיבה 1 את חווית העדות שלה נוכח התנהלותו של הסנגור כלפיה בשלב החקירה הנגדית.

המערערים מבקשים להתיר את פרסום הקלטת במסגרת תכנית תחקירים בטלוויזיה שתעסוק בשאלת גבולות ה'מותר' וה'אסור' בחקירות של נפגעות בעבירות מין. לטעמי, דיון תקשורת-ציבורי בסוגיה זו יש לו חשיבות לא מבוטלת כדיון העשוי להגביר את המודעות לצורך בהגנה על האינטרסים ועל הזכויות של מתלוננות ומתלוננים בעבירות מין. עוד אני סבורה כי פרסום הקלטת במסגרת תכנית התחקירים האמורה עשוי לשרת את עניינם ולעודד אותם להתלונן ולהעיד מתוך תחושה כי יש להם גיבוי תקשורתי וציבורי לכך. זאת בייחוד משיובהר

איסור פרסום

ויוודגש בשעת שידורה של הקלטת כי הפרסום התאפשר בעקבות הסכמתה של המשיבה 1, הסבורה אף היא, כאמור, שפרסום הקלטת בה נשמעת עדותה בבית המשפט יהא בו כדי לקדם דיון ציבורי בנושא חשוב זה. עמדתה של המשיבה 1 נושאת בעיני משקל משמעותי גם בהיבט הפרטני-האישי הנוגע לה כמתלוננת בבואנו להחליט האם להתיר במקרה זה את פרסום הקלטת אם לאו. כפי שכבר צויין, אחת הסיבות שבגינן נוהל ההליך בדלתיים סגורות במקרה דנן הייתה הצורך להגן על פרטיותה וכבודה של המשיבה 1 כמתלוננת בעבירות מין. המשיבה 1 סבורה כי תכלית זו תושג דווקא עם פרסומה של קלטת השמע וחשיפת הציבור למה שהתרחש בין כותלי בית המשפט. מדבריה עולה כי הפרסום יאפשר לה "לקחת בעלות מחדש" (to reclaim) על החוויה הקשה שאותה עברה, לטענתה, בעת מסירת העדות ולהשמיע את קולה ואת סיפורה במרחב הציבורי (להרחבת הדיון אודות תפקידה של עדות בבית המשפט בהשמעת קולן של נשים במרחב הציבורי ראו למשל: ליאורה בילסקי "אלימות האלם: ההליך המשפטי בין חלוקה לקול" עיוני משפט כ"ג 421 (2000)). בנסיבות אלה, החשש שהביעה המדינה שמא פגע הפרסום בפרטיותה או בכבודה של המתלוננת הקונקרטית אין לו מקום.

13. העובדה שהמשיבים 2-4 מוחזקים כמי שמתנגדים להתרת הפרסום, נושאת משקל מסוים בזוכרנו כי אחת המטרות שלשמן נוהל ההליך נושא ערעור זה בדלתיים סגורות הייתה ההגנה על המשיבים 2-4 שהיו קטינים בעת ביצוע המעשים שבהם הורשעו. ואולם, לאחר ששוכנעתי כי פרסום קלטת השמע לא יסגיר כל פרט בנוגע לזהותו של מי מהמשיבים ובהינתן השיקולים החשובים התומכים בפרסום, הגעתי לכלל מסקנה כי אין ליתן להתנגדותם של המשיבים 2-4 משקל מכריע במקרה זה.

14. בשולי הדברים אוסיף ואציין כי לא מצאתי סיבה של ממש לאבחנה שביקשה המדינה לערוך בין פרסום קלטת השמע (כבקשת המערערים) ובין פרסום פרוטוקול הדיון הכתוב. אכן השמעת הקלטת המתעדת את עדותה של המתלוננת יש בה כדי להציג בפני הציבור באופן אותנטי ובלתי-אמצעי את שהתרחש במהלך

איסור פרסום

הדיון בהליך הפלילי ומכאן - כפי שטענו המערערים בצדק - יתרונה על פני התמליל הכתוב. משהוברר כי בעת השמעת הקלטת תלויה לכך גם כתובית המציינת כי הדבר נעשה בהסכמתה של המתלוננת וכי לא יחשפו פרטים מזהים כלשהם לגביה או לגבי המשיבים 2-4, נראה לי כי אין סיבה להעדיף פרסום של הפרוטוקול המתומלל ולשמוט בכך את כל היתרונות עליהם עמדנו לעיל שיש בשידור קלטת השמע.

15. סיכומם של דברים - נוכח הסכמתה המפורשת של המשיבה 1 לפרסום הקלטת עדותה הגם שניתנה בדלתיים סגורות, ונוכח מחיקתם של פרטים מזהים כלשהם שלה או של מי מן המשיבים מן ההקלטה, אני סבורה שיש להתיר את פרסום קלטת השמע כמבוקש, בתנאים הבאים:

(א) בכל עת שבה תושמע הקלטת במהלך השידור תלויה לכך כתובית בה יצוין כי הדבר נעשה בהסכמת המתלוננת.

(ב) פרסום הקלטת יעשה בלא להסגיר פרט מזהה כלשהו הנוגע למי מן המערערים בפרשה.

(ג) המדינה תעביר למערערים עותק מן הקלטת, לאחר שימחק ממנה כל פרט מזהה כאמור בסעיף (ב) לעיל. ככל שיתגלו בין הצדדים מחלוקות בנוגע לקטעים בקלטת המותרים לפרסום, הן יובאו להכרעתו של בית המשפט המחוזי.

ש ו פ ט ת

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

איסור פרסום

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

שופטת

הוחלט כאמור בפסק-דינה של השופטת א' חיות.

ניתן היום, כ"ב באלול התשע"ה (6.9.2015).

שופטת

שופט

שופטת